

Druga strona postępowania: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Żądania wnoszącego odwołanie

— uchylenie wyroku Sądu z dnia 16 maja 2013 r. w sprawie T-530/10 i stwierdzenie nieważności decyzji Czwartej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 14 września 2010 r. w sprawie R 363/2008-4;

— posiłkowo uchylenie pkt 1 sentencji zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi celem ponownego rozpoznania;

— obciążenie drugiej strony postępowania kosztami.

Zarzuty i główne argumenty

W niniejszym odwołaniu wnosząca je podnosi zarzut naruszenia wspólnotowego prawa materialnego w związku z niekompletnym badaniem i oceną stanu faktycznego. Sąd dokonał niepełnej oceny przedstawionych mu okoliczności faktycznych. Stanowi to naruszenie prawa (wyrok Trybunału z dnia 24 czerwca 2010 r. w sprawie C-51/09 P Becker przeciwko Harman International Industries ⁽¹⁾). Powyższa okoliczność może być podnoszona przed Trybunałem w ramach postępowania odwoławczego (zob. wyrok Trybunału z dnia 16 czerwca 2010 r. w sprawie C-317/10 P Union Investment Privatfonds przeciwko UniCredito Italiano ⁽²⁾).

W zaskarżonym wyroku Sąd wyszedł z założenia, że przedstawione oświadczenie złożone pod przysięgą nie ma żadnego związku z innymi przedłożonymi mu dowodami. Ustalenie to nie jest trafne. Z oświadczenia złożonego pod przysięgą jednoznacznie wynika, że odniesiono się w nim do pozostałych z przedstawionych dowodów. W ten sposób Sąd nie dokonał pełnego oglądu i oceny przedłożonego mu oświadczenia złożonego pod przysięgą. W tym przypadku w zaskarżonym wyroku doszło zatem do naruszenia prawa, które może być podnoszone w postępowaniu odwoławczym.

Gdyby Sąd dokonał kompletnego badania i oceny przedłożonych mu dowodów, musiałyby stwierdzić na podstawie art. 42 ust. 2 zdanie pierwsze w związku z art. 42 ust. 3 rozporządzenia nr 40/94 ⁽³⁾, że oba znaki, na które powołano się w sprzeciwie, były używane w sposób gwarantujący utrzymanie praw. W konsekwencji w zaskarżonym wyroku doszło także do naruszenia art. 42 ust. 2 zdanie pierwsze w związku z art. 42 ust. 3 rozporządzenia nr 40/94.

Ponadto w zaskarżonym wyroku naruszono także art. 15 ust. 1 i art. 15 ust. 2 lit. a) rozporządzenia nr 40/94. Sąd wyszedł

bowiem z błędnego założenia, że przywołany w sprzeciwie znak towarowy nr 115 1 678 „W. Amadeus Mozart” nie był rzeczywiście używany przez wnoszącą odwołanie.

⁽¹⁾ Zb.Orz. s. I-5805

⁽²⁾ Zb.Orz. s. I-5471

⁽³⁾ Rozporządzenie Rady (WE) z dnia 20 grudnia 1993 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. 1994, L 11, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Curtea de Apel Cluj (Rumunia) w dniu 31 lipca 2013 r. — Casa Județeană de Pensii Cluj przeciwko Attili Balazsowi

(Sprawa C-432/13)

(2013/C 298/06)

Język postępowania: rumuński

Sąd odsyłający

Curtea de Apel Cluj

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Casa Județeană de Pensii Cluj

Druga strona postępowania: Attila Balazs

Pytanie prejudycjalne

Czy art. 7 ust. 2 lit. c) rozporządzenia (EWG) nr 1408/71 ⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że zakresem stosowania tego przepisu objęta jest umowa dwustronna, zawarta między dwoma państwami członkowskimi przed datą wejścia w życie rzonego rozporządzenia, na podstawie której uzgodniły one ustanie zobowiązania dotyczącego świadczeń społecznych należnych od jednego państwa obywatelom drugiego państwa, którzy mieli status uchodźców politycznych na terytorium tego pierwszego państwa i zostali repatriowani na terytorium drugiego państwa, w zamian za zapłatę przez pierwsze wymienione państwo kwoty ryczałtu na wypłatę emerytur i na pokrycie okresu, w odniesieniu do którego w pierwszym państwie członkowskim zostały zapłacone składki na ubezpieczenie społeczne?

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1408/71 z dnia 14 czerwca 1971 r. w sprawie stosowania systemów zabezpieczenia społecznego od pracowników najemnych i ich rodzin przemieszczających się we Wspólnocie (Dz.U. L 149, s. 2).